

Đục - trong đời tị nạn

Chưa bước vào nhà đã nghe tiếng ông Bình oang oang ngoài cửa. Ông người tầm thước, to béo bề ngang, tóc nhuộm đen nhánh, chải dầu ngược ra sau theo kiểu bố già Mafia; mặc dù... đã ăn tiền già rồi nhưng coi ông vẫn còn khỏe mạnh, nhanh nhẹn lắm. Thấy anh Tâm ra đón, ông liền lao tới xoè tay ra bắt, còn tay kia vỗ vào vai Tâm bồm bộp, giọng kẻ cả hỏi han tới tấp:

- Sao! Lúc này thế nào rồi? Có khỏe không? Có bận gì không?

- Mời bác vào chơi.

Vừa vào nhà, thấy bộ ghế sofa là ông Bình xà ngay xuống, mắt láo liên nhìn khắp quanh nhà... xem anh Tâm có mua sắm đồ đặc gì mới, đẹp và mắc tiền hơn nhà ông không? Ông thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ vì nhà anh Tâm vẫn vậy, không có thêm đồ đặc gì mới hơn nhà ông cả.

Anh Tâm với tay đóng cửa, miệng ráng nở một nụ cười xã giao méo xệch, vì anh rất bức mình: Cái lão Bình này qua Mỹ đã lâu rồi mà vẫn còn thói quen như ở VN (VN), hứng lên bắt tử, là dùng dùng đến thăm người ta, không điện thoại báo trước gì cả. Thật sự, nghĩ như vậy là oan cho ông Bình lắm. Lúc trước, mỗi lần đến thăm ông Bình đều có gọi phone báo trước. Nhưng vì anh Tâm đã thủ sẵn, dặn kỹ chỉ Tâm là cứ nghe "đại danh" ông Bình trên phone là làm ơn nhớ nói anh không có nhà.

Nên bây giờ ông đành chơi lại kiểu VN, khi nào ở nhà không có gì hấp dẫn, chán quá là ông lấy xe chạy vòng vòng mấy nhà người quen, thấy trước nhà có xe của chủ nhân là ông tấp vô liền.

Anh Tâm thấy mặt ông Bình đến thăm cũng chán lắm, cả tuần đi làm vất vả, mệt đến rụng rời cả tay chân, chỉ có ngày cuối tuần được nghỉ ngơi, làm công việc nhà, nay cũng bị ông Bình phá đám. Vì vậy, dù bản tính hay cá nể, anh cũng biết mát mẻ:

- Khỏe bác, tôi chỉ không bận gì lúc tắm thôi, chứ còn những lúc khác cũng phải bận gì... ít nhất cũng là cái quần tã lòn chứ bác.

Ông Bình đang thoải mái, ngồi ngửa người ra sau ghế sofa, hai tay chắp sau gáy, chân bắt chữ ngũ, nhịp nhịp yêu đời - bỗng khựng lại, mắt mở lớn tròn xoe, vì câu pha trò tiểu lâm "chơi chữ" của anh Tâm. Cái thằng lù đù này coi vậy cũng không vừa đâu. Ông ngửa mặt khoái chí cười lên ha hả, tay vỗ xuống thành ghế cái đét.

- Hay! Hay!!! Nhưng thiếu sót, thiếu sót... nói cho anh biết, có lúc làm việc mà không bận gì... mới làm tốt được. Không tin anh hỏi chị ấy thử coi...he he he.

Anh Tâm vào bếp lấy nguyên cây giò thủ vừa mua ở chợ VN ra, cắt thành từng miếng để vào đĩa, kiểm thêm hai cái chén, hai đôi đũa, xách theo một dây bia Budweiser sáu lon trong tủ lạnh ra... bày hết trên bàn kính của bộ Sofa.

Xem chừng tạm đủ, anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông Bình tìm câu chuyện đẩy đưa:

- Saddam Hussein bị bắt sống rồi mà tình hình Iraq vẫn còn lộn xộn. Ngày nào cũng có lính Mỹ tử trận, thật tội nghiệp. Đánh nhau với bọn tiểu nhân chuyên môn phục kích, đánh lén không coi sinh mạng dân lành vô tội là gì hết...Thật là khó.

Ông Bình tự nhiên như người nhà, không nề hà khách sáo, chụp ngay một lon bia lạnh, mở cái bộp, làm một ngụm lớn, khà lên một tiếng sáng khoái, rồi mới hào hứng trả lời:

- Tiểu nhân gì! Khoẻ dùng sức - Yếu dùng mưu. Đánh nhau với thằng con nhà giàu, to con, có võ thì phải đánh ... lên chớ. Tình hình này mà còn kéo dài, coi chừng lại thua như ở VN nữa cho mà coi.

- Ở VN vì tình hình thế giới biến chuyển, Mỹ đã bắt tay được với Trung Cộng, miền Nam VN không còn là điểm cần thiết chiến lược nữa, nên nó tìm cách rút quân ra chứ đâu có thua... bác.

- Thua chứ sao lại không thua, đổ bao nhiêu quân, chết bao nhiêu lính, tốn bao nhiêu tiền, rồi rút quân ra, chả được cái gì cả... là thua chứ sao không thua.

- Nghĩ cũng tội cho người Mỹ, đem tiền, đem sinh mạng đi giúp người ta, mà thường không được gì... chỉ bị gieo tiếng ác.

- Quyền lợi! Quyền lợi cả! Giúp đỡ cái gì? VN cũng như Iraq, đất đai, quê hương mình bỗng dưng có bọn ngoại nhân xâm nhập, rêu rao Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền này nọ... toàn những thứ chưa cần thiết với người dân quê lao động. Rồi đem chiến tranh, bom đạn, thuốc khai quang thả xuống ruộng đất ông cha mình bao đời để lại...Hỏi thử không oán Mỹ sao được? Ôn lắm chứ, thù lắm chứ... Nên mới có dũng sĩ diệt Mỹ mới 12 - 13 tuổi đã biết "hy sinh" đặt chất nổ ở VN, có đàn bà ôm bom cảm tử ở Iraq.

Ông Bình vừa ăn vừa nói rất hăng, ông mới đi chơi Tết ở VN về, trông cái mặt vẫn còn hả hê lắm, chắc lại được ai chỉ vẽ thêm cho một mớ lý luận để về khi Mỹ có dịp chén chú - chén anh thì có câu chuyện mà nói. Ông biết anh Tâm chẳng ưa gì ông, nhưng vợ anh Tâm đang làm công cho một nhà hàng Tàu mà con gái ông đang làm chủ. Như vậy, bề gì anh Tâm cũng phải nể ông, nhìn ông một tí. Đồi ông từ bé học hành dở dang, khổ cực, nhin nhục đã nhiều, nay được dịp cũng phải biết kên đời, hãnh tiến cho thiên hạ biết: Thằng Bình "lác" này khác xưa nhiều rồi ... Từ ngày vượt biên, dắt bầu đoàn thể từ đến Mỹ, bao nhiêu năm trời lăn lộn, vất vả ngược xuôi, xin tiền trợ cấp xã hội, ở nhà Housing Project, cùng nhau đi làm tiền mặt, góp nhặt chắt chiu cho đến khi con cái trưởng thành, ăn nên làm ra...ông bà mới dám nghỉ ngơi, ngược mặt với đời. Hai năm về trước, hai ông bà xin được tiền giả, mượn tên con gái mua nhà mua xe mới, ngày dài tháng rộng rong chơi, về VN như đi chợ, quyết hưởng thụ xứng đáng, trọn vẹn những ngày còn lại của đời mình.

Anh Tâm là đầu tàu của một gia đình VN qua Mỹ theo diện HO. Trâu chậm uống nước đục, còn đầu hình ảnh một Sĩ Quan Hải Quân VNCH mới ra trường, trẻ măng, cường tráng, đầy nhiệt huyết du học Mỹ quốc ngày nào. Anh bây giờ gầy đét, cao nhòng, tướng xì ke gió thổi dầm bay, cảm cúm dài dài, trí nhớ thì ít, trí quên thì nhiều. Vợ anh, chị Tâm một hiền phụ thật thà như đếm, quá đổi hiền lành, nên không có được cái mau mắn hơn người. Vì vậy, qua Mỹ đã gần 10 năm rồi, gia đình anh vẫn còn chật vật, anh chị chỉ có một niềm hãnh diện duy nhất là hai đứa con trai rất hiếu thảo, biết vâng lời cha mẹ và học giỏi nổi tiếng cả trường.

Anh Tâm nghe ông Bình nói vậy mà ngán ngấm, cổ nén tiếng thờ dài. Không phải anh không đủ kiến thức, lý lẽ để tranh luận cho ra phải trái với ông Bình. Ngất một nổi, muốn như vậy cần phải dài dòng, phân tích, dẫn chứng, lý luận cụ thể ... rất tốn thì giờ. Hơn nữa, trình độ ông Bình lại quá giới hạn, chỉ biết nghe những gì người khác nói với mình...rồi bắt chước nói lại với người khác cho ra vẻ ta đây cũng trình độ, biết này biết nọ. Mấy lần trước anh đều im lặng, đưa đẩy để ông Bình nói cho sượng miệng rồi...thì về đi, để anh được yên thân mà làm công việc của anh. Hôm nay, nhìn cái mặt nhơn nhơn, đắc chí của ông Bình, anh ghét quá, anh không nhin nữa, anh hỏi vặn lại ông Bình:

- Mỹ nó "ác" vậy, sao hồi 1954 bác vào Nam làm chi Rồi sau này lại vượt biên khổ sở, chết chóc để được đi Mỹ. Bây giờ ở Mỹ lại về VN, chỉ về chơi thôi! Sao không về ở luôn VN đi

- Mỗi thời mỗi khác... anh Tâm ơi! VN bây giờ đổi mới, khác nhiều rồi. Sống là phải biết hiện tại, nhìn về tương lai, đừng nhìn về quá khứ. Chính quyền VN, công an không còn như ngày xưa nữa đâu, cho chúng nó ít tiền, thì tụi nó cũng rất cởi mở, thân thiện. Tôi đã từng đi uống cà phê, nhậu nhẹt với công an phường - quận, thấy tụi nó rất hiếu biết, có trình độ và rất thông cảm với bà con Việt Kiều mình. Mà...xin lỗi anh, người ta là Thiếu Tướng, là Phó Tổng Thống còn về VN chơi nữa, huống gì là tôi...he he he...

Tim Tâm nghe như có ai bóp một cái thật mạnh. Trước ngày mất miền Nam không lâu, anh có nghe ông này diễn thuyết đòi tử thủ Sài Gòn, hứa ở lại VN không đi Mỹ vì thích mắm tôm, nước mắm, rồi ông đông tuốt... Để bọn anh ở lại nếm mùi cải tạo, hoà hợp hoà giải với người cộng sản. Trong tù, ngoài việc phải lao động khổ sai mà ăn không đủ no, không còn gì sĩ nhục, đều cáng hơn là bắt bọn tù binh bại trận như anh phải hát những bài ca của người thắng trận, nhất là bài "Như Có Bác Hồ Trong Ngày Vui Đại Thắng". Mặt mũi thằng tù binh nào hát bài này đều như muốn khóc, trông thảm thiết lắm, vậy mà cán bộ quân giáo cứ cười cười, bắt phải hát to lên, vui lên, hồ hởi, phấn khởi lên. Vì vậy, trong đám tù binh học tập dốt nát dở khóc dở cười này, mới có thằng "sáng tác" lại hát nhỏ, rỉ tai cho nhau nghe đỡ tủi. Như có ông Thiệu đang ngồi bình xập xám.

Ngồi kế bên là ông Nguyễn Cao Kỳ.

Ông đeo kính dâm là Trần Văn Hương.

Ông đang gôm sòng là Hồ Chí Minh.

VN Hồ Chí Minh: ăn gian - ăn gian...

VN Hồ Chí Minh: ăn gian - ăn gian...

Trong bốn ông này, ba ông Thiệu, Kỳ, Hương đều là người của miền Nam VN. Hai ông Kỳ và Hương đều từng làm Phó Tổng Thống cho ông Thiệu, ông Kỳ làm phó nhiệm kỳ đầu. Đến nhiệm kỳ hai, ông Thiệu chọn ông Hương làm phó, cho ông Kỳ về vườn sớm, đi chơi đá gà cho hợp với sở thích thực sự của ông. Sau ngày miền Nam sụp đổ, ông Hương đã ở lại VN, giữ đúng lời hứa, ông đã nằm xuống chung với nắm xương khô của anh em chiến sĩ miền Nam. Nghe đầu năm 1978 chính quyền cộng sản VN có cho phép ông được hưởng quyền công dân. Ông không nhận, vì ông có trách nhiệm với bao nhiêu sĩ quan, công chức miền Nam đã vì nghe lệnh ông mà còn lao tù cải tạo, khi nào các anh em này được thả ra hết, và có quyền công dân, thì sẽ đến phiên ông. Ông Trần Văn Hương đã chứng tỏ được khí phách, đờm lược của một người lãnh đạo miền Nam, khi sa cơ thất thế, rơi vào tay giặc vẫn không muối mặt bán đứng anh em, làm cái loa tuyên truyền giải độc cho những người cộng sản.

Anh Tâm nhìn thẳng vào mặt ông Bình mà hỏi:

- Vậy bác nghĩ sao về trường hợp ông NCK về VN vừa rồi?

- Minh là người VN thì về VN thăm quê hương là chuyện thường tình, riêng ông K về VN phát biểu này nọ là quyền Tự Do Ngôn Luận, phát biểu ý kiến của ông tạ Chiến tranh chấm dứt đã lâu rồi, thù hận làm gì nữa, dân tộc mình nên hoà hợp, hoà giải với nhau thôi. Anh Tâm bắt đầu nóng mặt, môi anh mím lại, bàn tay nắm chặt, hào khí dâng tràn, xúc động như ngày nào mẫn khoá ra trường, cùng các bạn quỳ xuống nhận lon Thiệu Uy - Tân Sĩ Quan thẻ vàng: Tận Trung - Bảo Quốc - An Dân trước Vũ Đình Trường:

- Nếu đã là người tị nạn chính trị, thì thật sự không thể về khi chế độ áp bức, đàn áp mà mình phải ra đi vẫn còn đó. Nhưng chắc ai cũng có thể thông cảm khi về VN để thăm lại gia đình, bà con thân thuộc, bạn bè, quê quán. Riêng ông NCK đã từng là Phó Tổng Thống miền Nam, nay lại về VN phát biểu toàn những lời lẽ như một Phát Ngôn Viên Ngoại Giao của chính quyền CSVN đã từng nói, thì quả thật là...

Nghe anh Tâm đỏ mặt tía tai, hùng hồn nói một hơi dài, ông Bình thấy "tội nghiệp" cho anh Tâm quá. Tối ngày chỉ suy nghĩ, tìm hiểu ba cái chuyện chính trị lắm cảm này, thì ở Mỹ cũng không khá, mà về VN ăn chơi, giải trí như ông cũng không xong. Anh Tâm làm to rồi. Ở Mỹ, ông đâu cần biết mình là tị nạn hay không? Chỉ cần biết ông có quốc tịch, và tiền già mỗi tháng, vậy là đủ rồi. Còn về VN, ai cũng gọi ông là Việt Kiều Mỹ, nhà nước coi trọng như một công dân quý tộc, tạo mọi điều kiện thuận lợi cho ông đem tiền về VN ăn chơi thoả mái, thì tội gì cứ nghĩ mình là tị nạn chính trị, chính em làm gì cho nó mất... vui đi. Mấy chuyện chính trị ông không muốn biết vì nó hoàn toàn không có lợi cho ông. Hơn nữa, chính trị là

một đề tài rất nhạy cảm, làm người ta dễ dàng nổi nóng, không còn biết nể sợ là gì. Ông đành giả lả, cười trừ với anh Tâm:

- Ôi thôi! Nói chuyện chánh trị làm chi cho nó nhức đầu, anh nói như vậy thì tôi biết vậy, ông NCK muốn nổi tiếng thì mình đừng bàn đến ông ấy nữa là ông hết nổi tiếng chứ gì...hi hi hi

Với đũa gấp một miếng giò thủ lớn, bỏ vào mồm nhai chóp chép, gật gù thường thức, chiêu thêm một ngụm bia nữa, ông Bình đổi đề tài:

- Lúc này anh có hay gặp Ba Nhỏ không? Anh Tâm.

- Không bác ơi, hai vợ chồng tôi đi làm tối ngày, mấy đứa nhỏ đi học, cuối tuần dọn dẹp, giặt ủi, nhiều chuyện lu bu, đâu có gặp ai, thăm ai. Mà... lúc trước, chiều thứ bảy nào bác không nhậu nhẹt ở nhà Ba Nhỏ?

- Ôi! Mà thôi cũng lâu rồi, anh ơi! Cái đám đó cứ nhậu vào là lời ra, chữ thề, nói năng, kể chuyện tục tĩu, không còn ra thể thống, tư cách con người gì cả.

- Vậy mà, cũng lâu rồi tôi gặp Ba Nhỏ ở chợ Walmart. Hắn lại nói bác cãi lộn với tụi nó. Lần đó tụi nó có thằng bạn ở cùng đơn vị ngày xưa, từ tiểu bang Cali qua chơi, kể chuyện ngày xưa, tiểu lâm vui cười quá xá. Bác cũng hào hứng tham gia kể chuyện tiểu lâm với anh em, nhưng... giấu dờ quá, hông có ai cười. Thằng bạn Cali phải đi chọc tay vào nách từng thằng bắt cười cho phải phép lịch sự. Thế là bác sùng lên, chửi tụi nó coi thường bác, rồi giận dỗi bỏ về ngang xương.

Ông Bình nghe như vậy tức muốn ứa gan, lộn cả ruột. Ông giận lắm, muốn kiếm chuyện gì nói chơi lại cho đỡ tức, hả dạ, đã cái miệng, nhưng hơi ngán Ba Nhỏ là dân Nhảy Dù bạt mạng, nên thôi.

- Ôi! Nó muốn nói gì nói, ở đây ai còn lạ gì cái đám Ba Nhỏ nữa.

Đĩa giò thủ đã gần hết, sáu lon bia thì anh Tâm một lon chưa hết, còn ông Bình đã làm hết bốn lon rồi vẫn còn chưa đã. Chả lẽ chơi luôn lon cuối rồi mới về thì coi...kỳ quá. Ông đành chép miệng cáo từ:

- Thôi...quấy quả anh chị nhiều rồi, chắc phải về thôi. Với tay lấy chùm chìa khoá, ông Bình đứng lên. Anh Tâm cũng vội đứng lên tiễn ông Bình ra cửa. Ra đến ngoài rồi, ông Bình vẫn còn bịn rịn, cố tìm câu chuyện để lấy lại "uy tín":

- Hôm nọ, tôi với bà nó đi coi cái nhà mới của vợ chồng đứa con gái thứ hai. Gia đình tụi nó chỉ có ba người, hai vợ chồng với một đứa con gái nhỏ mà mua cái nhà bốn phòng hơn 3000 si-que fit (square feet), sân trước sân sau rộng lớn, trồng bông, cây kiểng len si-kép (landscape) đẹp mắt hồn luôn. Nhà ở khu sao-oét (SouthWest), sắp-đi-vi-dân (Subdivision) toàn Mỹ trắng thượng lưu không.

Thấy anh Tâm làm thinh, không hỏi gì thêm, ông đành mở cửa vào ngồi trong xe. Ấy thế mà, đã nổ máy xe rồi, ông còn hạ kính xuống, cố với ra nói vớt vát với anh Tâm :

- Hôm nào đến nhà tôi chơi...anh Tâm. Nhà mới có cái TV mới 36 inches, phờ-lát si-cờ-rin (flat screen) hình rõ, hết xẩy từng chi tiết luôn -

Ông mắt la mảy lét, ngó trước ngó sau, giọng ông nhỏ xuống - Tôi vừa mới có mấy bộ phim mới, hôm trước coi rồi, hứng quá... Hôm nào anh lại nhà, tôi cho anh coi

- Trời ơi! Bác tuổi này rồi...mà còn làm được chuyện đó hả? Sao mạnh quá vậy?

- Trời ơi! Anh tưởng hết rồi sao, còn được, nhưng mà... phải coi phim một chút lấy hứng mới được, anh ơi. Còn về VN thì khỏi cần. Hôm nào anh với tôi về VN một chuyến đi Kỳ Tết vừa rồi tôi về VN khám

phá ra một chỗ mát-xa bấm huyệt phục vụ điều nghệ lắm... muốn chết giấc luôn. Ai nói nước Mỹ này là một thiên đường, tôi ở đây hơn hai mươi năm rồi, lao động ná thở, có thấy gì đâu! Vậy mà lần nào về VN cũng thấy, thiên đường chỉ có ở VN thôi...anh Tâm ơi! Thôi bye nha...anh Tâm.

Ông Bình đã về rồi mà anh Tâm vẫn còn đứng đó. Một chút gì xót xa, chán ngán tràn ngập hồn Tâm - anh chớp mắt, thở dài, cảm nhận được sự cô đơn, yếu đuối, bất lực của mình với cuộc đời trước mặt. Từng cơn gió nhẹ thổi lao xao, đêm đang dần xuống, trời bên ngoài càng thêm trở lạnh.

Anh Tâm mở cửa bước vào nhà, lòng anh chợt ấm lại, ánh mắt sáng lên niềm hy vọng, khi thấy hai đứa con anh đang chăm chỉ học hành. Gần đó, người vợ hiền đã chia xẻ bao nhiêu năm tháng buồn vui, vinh nhục của đời anh đang lặng lẽ, an phận nấu bữa cơm chiều.